

lig slot; man giver de Synsmænd, som man vil bruge, 2 Rd. for at afholde et saadant Syn, hvorimod f. Ex. Segnsynsmændene efter Lovgivningen kun have Ret til at forlange en Godtgjørelse af 64 Stk. for en halv Dags Arbejde. Det er Noget, som i ethvert Tilfælde slet ikke kan taales, at man — blot paa en anden Mands Ønske — vælter Byrder over paa en Mand, og det med en Nigeligthed, som man ikke er vant til at finde i Lovgivningsmaterier af denne Bessaffenhed. Jeg kan ikke erkjende, at Principer som de, der ere nedlagte i dette Lovforslag, ere antagelige, og jeg er derfor nødsaget til ligesom ifjor at maatte negte min Medvirksomhed til at faae dette Lovforslag igjennem.

Formanden: Det ærede Medlem for Corp Amts 2den Valgkreds, som har havt Ordret to Gange, har atter begjæret det. Under Forudsætning af Thingets Samtykke vil jeg give ham det paany.

Alberti: Jeg haaber, at Gangen i denne Sag skal give et nyt Exempel paa, at den høitagtede Minister ikke er saa umedgjørlig, som han lader ved første Fremtræden. Jeg mindes en Sag, som jeg her har forhandlet med den høitagtede Minister; i Begyndelsen kunde det paa ingen Maade lade sig gjøre, at min Mening blev anset for rigtig. Den ærede Minister vil formentlig mindes Spørgsmaalet om Gaardsforpagtningernes Afstæffelse. I den ene Session paastod Ministeren, at det var en urgamme og ærverdigg Indretning, den kunde vi paa ingen Maade tage bort, det vilde være til Skade for de Støre, og dem skulde vi ogsaa sørge for her i Folkethinget; vi maatte ikke indskrænke os alene til Gaardsforpagtere, Gaardfæstere og Smaafolk; men næste Aar, hvad skete da? Da indbragte den høitagtede Minister et Forslag, som gik ud paa aldeles med Rub og Stub at oprive Gaardsforpagtningerne. Jeg vil haabe, at han ogsaa vil kunne omstemme sig i nærværende Spørgsmaal, som langt fra har den Betydning som det Exempel, jeg henviser til. Men den høitagtede Minister siger dog, at Skov-eierne skulle kappe deres Træer mod Erstatning. Saa kunde det jo tænkes, at vi kunne gjøre denne Lov om saaledes, at de Naboer, som fandt deres Regning ved at gjøre Grændsen ryddelig, kunde faae Lov til at rydde Grændsen mod at betale en vis Erstatning, eller i alt Fald kappe Træerne; det kunde jo dog gjøres. Jeg beklager, at den ærede Minister ikke er ligesaa billigt tænkende som den Kultusminister, til hvem jeg sigtede; thi han ansaa det for en Selvfølge, at Staten som Godsseier ikke kunde have Ret til at fortrædige sine Naboer. Nu sagde den ærede Minister vel, at vi give os i Kast med den urgamle Svæb, som Skovene have. Ja, det er dog ikke saa vist, at dette er Tilfældet paa alle Ste-

der. Der har fra Arilds Tid — og det er jo denne Tid, som den ærede Minister taler om, — været aabne Steder i Udkanten af store Skove, hvor der først i en senere Tid længe efter Agerbrugets Indførelse — thi Agerbruget gaar langt tilbage; det er længe siden vore Forfædre vare Nomader — er opvoret Skov, Granskov i i den aller sidste Tid, i vor Levealder, længe efter, at der er blevet indført Selvetendom, altsaa længe efter at de oprindelige Kjøbere vidste, hvorledes Naboens Jord var beplantet, ja længe efterat Udskiftningen havde fundet Sted. Jeg kan derfor ikke anerkjende den høitagtede Ministers retshistoriske Betragtninger. Jeg tror heller ikke, at de just passe ind i et juridisk System, saa fra et et doktrinært Standpunkt fortjene de heller ikke ret megen Anerkjendelse. Derfor vi her vedtage en Lov, der gaar de Støre for nær, da have vi jo det andet Thing, som har en Raldelse og et Sværv til at varetage de konservative Interesser lige over for os. Jeg tror derfor at en videre Behandling af denne Sag paa de Grundsætninger, som §§ 1 og 2 indeholde, ikke vil være til nogen Besskæmmelse for Folkethinget, og det er derfor, at jeg lige over for den høitagtede Ministers bestemte Modstand mod Lovforslaget støtter det efter fattig Cone med en ligesaa stærk Tilslutning.

Judenrigsministeren: Jeg ønsker kun at gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at det Bessentligste af, hvad det ærede Medlem havde at sige, hverken gik ud paa at støtte Lovforslaget, eller paa at forsvare det Princip, som gaar igjennem det, men kun paa at sige mig nogle Ubegageligheder. Dem finder jeg mig i og skal ikke bemærke det Mindste i den Henjæende. — Den, der først og fremmest har den Rigt at hævde, hvad han anser for Ret mellem Statsborgerne, er Ministeren. Han skal ikke her lade sig føre ind paa Noget, han ikke kan billige, i det Naab, at det skal blive udstemt i det andet Thing; det er en Stilling, som jeg for mit Bedkommende ikke vil vedkjende mig at indtage. — I Dørigt gav det ærede Medlem mig Ret, idet han sagde, det var tænkeligt, vi kunde komme til en Overenskomst. Dette har jeg ikke negtet, men jeg har kun sagt, at Forslaget, saaledes som det foresligger, efter min Overbevisning er aldeles uantageligt, fordi det ikke skiller Sol og Vind lige imellem de interesserede Parter. Forsøg paa at gjøre det om; jeg vil da maasse kunne gaa ind derpaa, og naar jeg ser, at Retten bliver haandhævet, vil der selvfølgelig ikke for mit Bedkommende være Noget i Veien derfor. Vrede Medlemmer maa imidlertid tilgive mig, at jeg ikke kan se, at det, at det behager en Mand — der staar i Lovforslaget kun, at han skal ønske — at blive af med nogle Træer, som genere ham, og som staa paa Naboens Grund, skulde være en tilstræffelig Anled-